

statut također ističu, da je mnogo toga primio iz dubrovačkog. O bračkom statutu ne govore oni ništa, ali vidjesmo, da je Kadlec utvrdio, kako je hvarski statut vrlo sličan, pače u nekim dijelovima isti s bračkim. Daljom dakle dedukcijom iz Jirečkovih i Bogišićevih tvrdnja dalo bi se zaključiti, da bar neke zajedničke osobine korčulanskog statuta s mljetskim i lastovskim kao i s hvarskim i bračkim potječu od toga, što su svi ti statuti crpli iz dubrovačkog prava.

Već prije, govoreći o zgodama otoka Korčule, istaknusmo, kako je Marsilije Zorzi vladao jamačno neko vrijeme i Mljetom, ali njegova se vlast tu nije mogla učvrstiti. Imamo sačuvanu formulu prisege od 30. srpnja 1256., gdje se »comitatus Curzule et Melete omnes et singuli« zaklinju na vjernost Marsiliju, a sačuvani korčulanski statut od g. 1256. imao je važiti i za otok Mljet, jer se na nekoliko mjesta spominju odredbe, koje vrijede za grad i otoke. Moglo bi se pomisliti, da je taj pluralni oblik upotrebljen, jer se oko otoka Korčule na mnogim mjestima nalaze mnogi otočići, ali ako se pomnije pročita cijeli tekst tih poglavlja, vidi se, da se to odnosi na čitava dva velika obitavana otoka.¹⁰ Taj drugi otok može s obzirom na poznate činjenice biti jedino Mljet, stim više, što u najnovijoj redakciji statuta toga pluralnog oblika nema, jer tada više nema u Korčuli obitelji Zorzi, pa niti kakvih aspiracija, a kamoli stvarna posjeda otoka Mljeta. Mogla bi se dakle iz te okolnosti, što je korčulanski statut važio pa makar i za kratko vrijeme na Mljetu, protumačiti bar poneka sličnost mljetskog i korčulanskog statuta.

Valjanu karakteristiku korčulanskog statuta dao je i zgodnu paralelu između starije i novije redakcije povukao je ruski pravni historik Solovljev u svojoj raspravi o korčulanskom statutu izašloj g. 1929. Premda ni kasnija redakcija korčulanskog statuta ne predstavlja jedan posao potpuno sređen i sistematski uređen, točno on opaža, da se ipak kod nje zapaža neko veće nastojanje sistematizacije, pri čemu navodi i neke primjere. Na koncu ispravno zaključuje, da je ta redakcija plod složenijih pravnih odnošaja i izvjesnog napretka juridičke misli, dakle znači napredak na pravnom polju prema onoj prvoj. Solovjev vrlo lijepo ukazuje na to, kako je prema prvoj redakciji vlast kneza veća. On, koji drži, da je statut

¹⁰ Cap. II *contram salutem civitatis et insularum, homines nostrarum insularum*; cap. XIX *tam in civitate quam in insulis*; cap. XXVI *propria iura hominum tam insularum quam forensium*; cap. XLVI *quicumque conduxerit de alia provincia extraneum hominem in civitatem vel insulas*.